EL PÈSOL NEGRE

REVISTA LLIBERTARIA DEL BERGUEDÀ

INFORMACIÓ, CRÍTICA, PENSAMENT, HUMOR, DENÚNCIA, CREACIÓ

Época II Novembre-Desembre de 2000 Núm. 1

EDITORIAL

Després d'una llarga espera el Pèsol Negre torna a estar amb vosaltres amb l'intenció de continuar amb la linea reivindicativa i amena anterior però amb el compromís d'encetar una nova etapa de constància i periodicitat.

Considerem que és de vital importància la publicació d'un mitjà de contrainformació a nivell local on hi hagi cabuda a la reflexió i als punts de vista discrepants amb el pensament únic i imperant.

Mentre els mitjans de manipulació no parin de bombardejar-nos amb les seves mentides moldejades pel poder i pensades per anul·lar el lliure pensament i la crítica personal és tasca de tots i totes crear xarxes d'informació alternatives i plataformes de lliure expressió i pensament.

El nostre objectiu principal és donar "veu als sense veu" és a dir, som una publicació oberta a tothom on cadascú pot opinar sobre el tema que cregui convenient i si hi veu necessari aportar un nou criteri de vista sense que sigui censurat o adulterat.

Doncs ja ho sabeu penya, si voleu enviar-nos col·laboracions de tot tipus, critiques, etc... estem a Pèsol Negre, ateneu llibertari del Berguedà, c/ pinsania s/n, Cal Corneta, baixos, 08600 Berga (KCN), i "pa los modernillos" pesolnegre@mixmail.com.

- *Llibertat sense socialisme és privilegi, injusticia, socialisme sense llibertat és escalvitud i brutalitat.*" **Mijáil Bakunin**
- *La desobediencia es la verdadera base de la libertad. Los obedientes son por fuerza esclavos.* **Henry David Thoreau**

PETROLI PETROLORUM

Qui controla el negoci del petroli?

Aquests és la pregunta que *m'agradaria* resoldre al llarg d'aquest article, donada la xarxa d'especuladors que envolten aquest negoci, encara dubto de poder respondre'm la qüestió.

En primer lloc, em centraré amb les empreses que controlen el mercat a l' Estat Espanyol, aquestes empreses són: Repsol-ypf, Cepsa i British Petrolem (BP), tenen el 80% del mercat dels combustibles d'automoció, i controlen el 90% de les benzineres i són propietàries del 94% del cru existent a l'estat. Que és de l'empresa CLH, que dirigeix Miguel Boyer (exministre d'hisenda), ja tinc sospitosos.

Aquestes empreses basen el seu domini en l'estructura heretada del franquisme i adaptada als interessos del PSOE i PP.

Són aquestes empreses les que pacten els preus i les pujades del petroli.

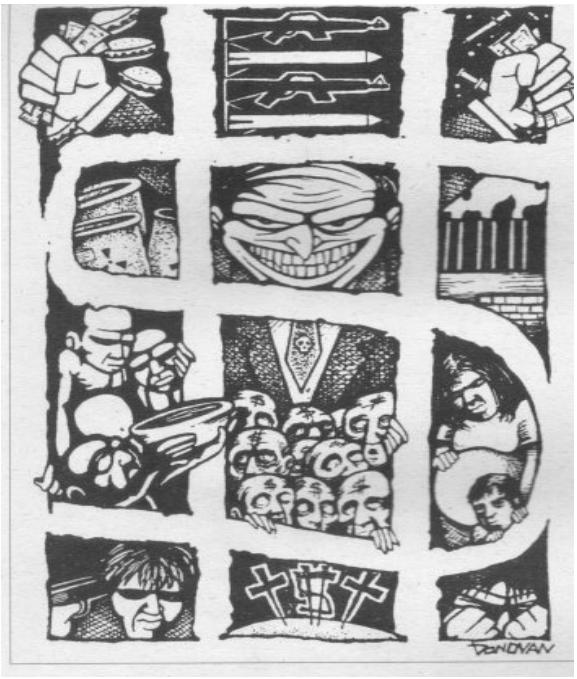

Però de fet, el gran secret dels enormes beneficis d'aquestes empreses és el fet de que controlen totes les fases del negoci, des de l'extracció, les refineries, el transport i la venda final.

Arribats a aquest punt ja començo a tenir clar qui controla el petroli.

I que passa amb els països productors? La majoria són inclosos en el que diuen tercer món i estan manats en molts casos per cacics àrabs i dictadors, això vol dir que el poble no s'en beneficia en absolut.

I nosaltres? Jo també em puc considerar part del poble. A l'altre banda de tot el capital hi ha les victimilles de tot el negoci del petroli, tan se val que siguis part de la població consumidora o siguis part dels sectors econòmics afectats.

Als pagesos des de l'1 de gener del 1999 fins al setembre del 2000, el preu del gasoil ha passat de 48,3 pts/L a 82 pts/L. Als pescadors en el mateix període el gasoil que utilitzen ha passat de 20 pts/L a 62 pts/L.

Són sectors junt amb els transportistes directament afectats pel control del mercat d'aquestes 3 úniques empreses, que cada cop collen més fort.

Les seves reivindicacions són ben legitimes.

La seva resposta, -bloquejant les plantes de CLH- ha estat proporcional a l'agressió que pateixen. El govern central i la generalitat han perdut molt aviat la capacitat negociadora i els hi ha enviat els antiavalots, amb les tristament conegudes carregues indiscriminades.

Amb totes aquestes respostes populars el PP està testant la medicina contra la prepotència, però encara creu que els mals dels països s'arreglen a cop de porra. Evidentment s'equivoca i pagarà el seu error. A cada porc li arriba el seu sant Martí.

Tornem a les dades: entre el 60 i el 70% dels diners que paguem al posar benzina van a parar directament al ministeri d'hisenda mitjançant impostos especials i IVA; més del 30% queda per la petrolera, i entre el 3 i el 5% per al distribuïdor final.

Amb totes aquestes dades m'ha quedat ben clar qui controla el negoci del petroli. Com sempre els mateixos gossos amb diferent collar.

Per acabar s'em acut un troç d'una cançó d'un grup que diu així:

"quiero ver, su cara gasolina
tirada por el suelo
y sus bonitas casas
ardiendo con su fuego
sus coches tan lujosos
chocados entre sí
i su puto dinero
volar lejos de aquí"

SALUD I ANTICAPITAL

Pericu

SOBRE LA REFORMA DE LA LLEI D'APOLOGIA AL TERRORISME

En els darrers temps, estem sent testimonis d'una brutal ofensiva político-mediàtica, per part del P.P. contra tota veu dissident vers l'actual ordenament político-territorial (basat novament en el vell i ranci discurs de la unitat indivisible de la "pàtria") i económico-social (on tot gira entorn dels principis neoliberalistes de lliure competència, concentració de capitals, privatitzacions, retalls socials,...) El colofó a aquesta tendència repressiva, aguditzada desde les últimes eleccions generals, on la dreta neofranquista aconseguí la majoria absoluta, és la presentació d'una sèrie de reformes legislatives per "fer més efectiva la lluita contra el terrorisme", o dit d'una altra manera, anar adequant el marc delimitat per "l'estat de dret" als seus propòsits autoritaris i policials, contra qualsevol que possi en dubte els fonaments de l'actual "status quo".

La primera reforma, en matèria de legislació penal, és la creació d'una nova definició de "terrorisme" que els permet ampliar el ventall d'accions considerades com a tal. Inclou tan actes de violència al carrer, encara que només siguin dirigits contra béns immobles, com actes de coacció (insults, amenaces) contra els anomenats "demòcrates".

També cal destacar, la creació del delicte d'Exaltació del Terrorisme, que penalitza les conductes que puguin justificar suposats delictes o a les persones que hagin participat en aquests, aixafant així el dret a la llibertat d'expressió i a la reflexió lliure i personal sobre la necessitat, o no, de practicar la lluita armada en un context determinat.

Per altra banda, la reforma de l'article 534 del Codi Penal comporta a la pràctica el restabliment de l'antic Codi Penal del 1973, que tipifica el delicte d'Apologia del Terrorisme com a qualsevol manifestació de suport a suposades conductes criminals, així com la incitació a la realització d'actes delictius. És a dir, el fet d'escriure una pintada com: "Crema ETT's" o "La infanta Cristina a la guillotina" pot ser qualificat com Apologia del Terrorisme, i per tant, competència de l'Audiència Nacional assegurant-se d'aquesta manera un control directe i total en les resolucions judicials.

Per últim, cal fer esment de la modificació de la llei del menor, ja que el P.P. pretén que els joves entre 14 i 18 anys que tinguin algun tipus de participació en actes terroristes (en aquest cas sembla que sols extensible als casos localitzats a Euskal Herria) o recolzin el seu "ambient", quedin exclosos d'aquesta llei i siguin jutjats per l'Audiència Nacional, d'acord amb el que disposa la legislació penal ordinària d'entre 15 i 20 anys de presó per aquest tipus de delicte. LA REPRESSIÓ NO ÉS LA SOLUCIÓ!!!

ELS KURDS

Fa mesos que els mitjans de manipulació no es sent a dir res sobre el poble kurd. Què s'ha fet d'Ochalan? (el líder del PKK capturat i empresonat), que ha passat amb la revolta kurda de fa any i mig, aproximadament?,...

Els kurds són un poble de trenta milions de persones sense terra, sense llar, perseguit i marginat arreu... No se'ls accepta ni a Irak, ni a Síria, ni a Turquia...ni "la bella i benestant" Europa tolera una gent que fuig de tot arreu.

Els kurds, com els palestins (i altres pobles), simplement lluiten per un dret tan primordial com el de poder tenir una terra on viure.

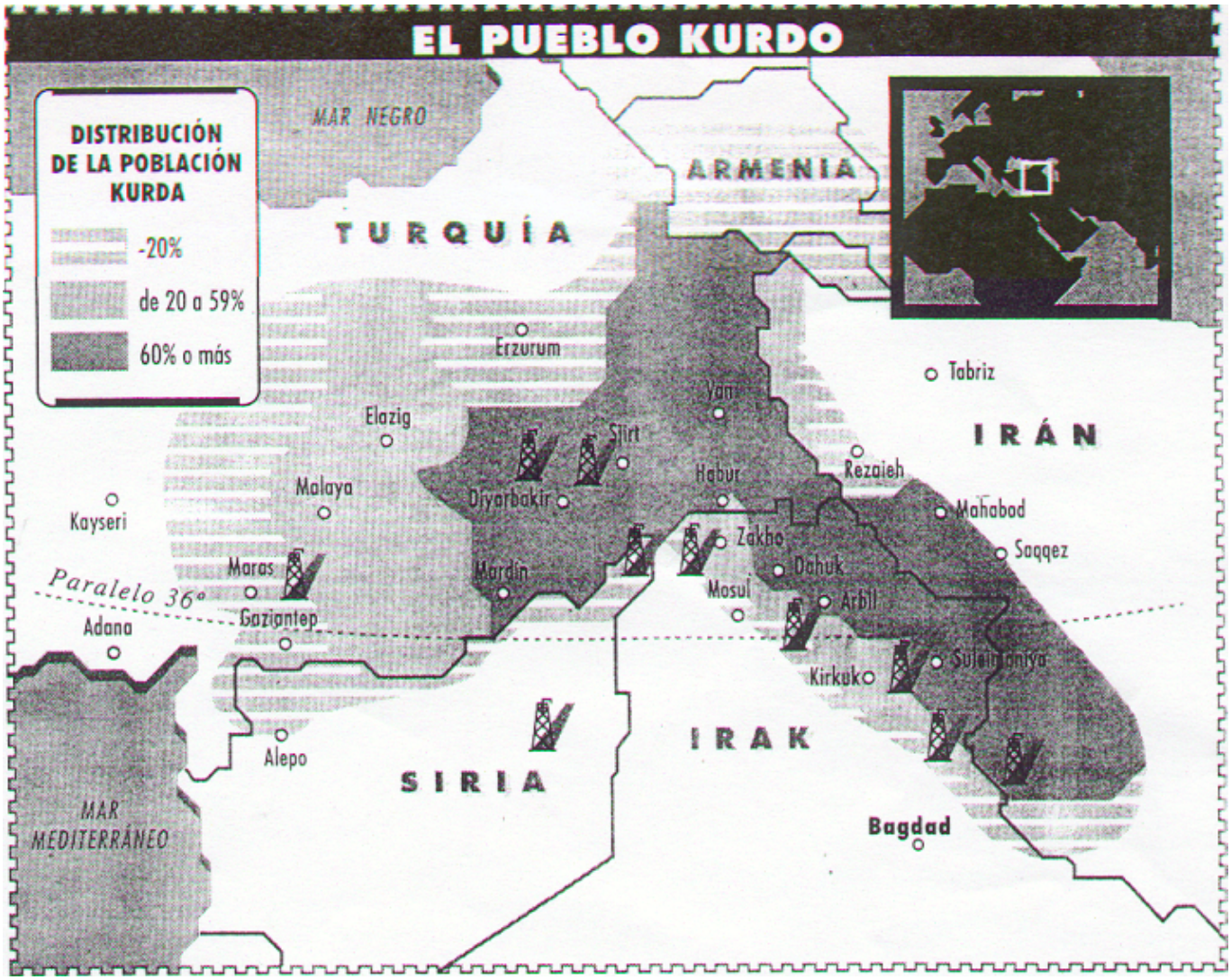

I com tots aquells que no tenen res, ni res a perdre, lluiten fins a les últimes conseqüències: morint, matant, autolesionant-se i cremant-se davant embaixades europees, davant la mirada atònita dels vianants, davant les càmeres de la hipòcrita televisió, per tal de poder denunciar la seva impotent situació.

I després jutgem o critiquem l'ús de les armes com a forma de lluita que empra el PKK. Quin absurd principi moral estem jutjant si els únics violents són aquells que no deixen que les persones i els pobles s'autodeterminin com allò que són i que senten??

Eli

L'EINA DEL RECORD

Com ens recordava en Galeano, record vé del llatí *recordis*: tornar a pasar pel cor (allò abans viscut). El seguent article, realitzat per Ramon Casals i Orriols "Ramonet Xic", va apareixer al nº 4 del "Butlletí d'informació" de l'Agrupació de Berguedans a l'Exili del febrer de 1949.

Si per una banda aquest text ens ajuda a entendre el context històric en que està escrit, també té una lectura del tot vigent que és el record del passat –sovint tergiverssat o amagat- i la reivindicació del 19 de Juliol per tal de lluitar quotidianament i aconseguir un present i un futur just i lliure. Ramon Casals amb 92 anys segueix lliure i amb ganes de viure a Err (França).

Pep Cara

MES DE MAIG DE 1928

El mes de Maig representa la veritable joventut de l'any. La magnificència amb que és vesteix la natura en aquesta época de l'any ens fa viure una emoció plena de joia i d'esperança. Els nostres cors renoven la vida i per les nostres venes circula viril el preciós liquid color roig. El miracle de la primavera es fa sentir en els nostres cors.

Les llàgrimes versades pels sofriments d'un llarg hivern d'esclavatge social, ha estat l'aigua que ha regat les plantes de les nostres il.lusions. Les rialles expressen la joia de sentir-nos renovats per les doctrines de redempció humana. Com les orenetes, sentim ganes de cridar a plé pulmó: Som lliures i volem viure!

El mes de Maig de 1928 és marcat com una data històrica pels nostres obrers de Berga. Va ésser en aquesta època que el moviment obrer berguedà va sentir la primavera dels ideals renovadors i ja major d'edat, fa entregrada en les grans lluites socials amb una vaga general.

Les qüestions materials el preocupen poc, sent principalment la necessitat d'afirmar el seu elevat sentiment de solidaritat humana.

Tots els grans ideals d'emancipació social s'afirmaren per primera vegada; és veritat que tenen forma imprecisa, però la seva expressió és com les flors, el fruit vindrà després d'un gran procés de maduració i es dirà **19 de Juliol**.

Fa justament 20 anys que els nostres obrers, en una gesta magnífica fèren trontollar tot l'armatost de l'autoritat local regentada pels homes de la "Union Patriótica". L'empresonament del comité de vaga va ésser la crida al combat i a la solidaritat de tots els obrers i homes lliberals, inclús els comerciants es varen fer solidaris dels vaguistes. Els obrers en aquella gesta afirmaven la seva maduresa política i social.

Les nostres dones també jugaren un paper molt important. La major part d'elles de pronunciada educació religiosa, comprengueren que els sentiments cristians troben la seva veritable expressió, practicant la solidaritat humana i no la caritat denigrant.

Foren elles les que prengueren la part més

activa. No puc recordar el seu exemple sense que l'emoció m'estrenyi el cor. La nit entrada i quan la fosca feiaq suposar que seria aprofitada per deportar cap a Barcelona el nostre valent comité de vaga, el crit d'alerta llançat per les nostres dones. La veu del cor era l'únic comandament, és doncs amb aquesta arma que les valentes obreres guanyaren la batalla.

Nit i dia l'heroic piquet de guàrdia formava davant les portes de la presó, un sol crit seu hauria estat suficient per mobilitzar tot Berga, ningú

dormia, les nostres dones es sentien encoratjades per la simpatia i aprovació de tots els obrers i homes lliberals. L'ambient era magnífic, la "benemerita" comprengué que la seva situació era difícil. Davant l'enèrgica protesta de la gran majoria de la població, les autoritats locals i el seu cap resident a Barcelona, el general Milans del Bosch, després de tres dies de titànica lluita no tingueren altre sortida que obrir les portes de la presó.

Els homes de la dictadura tingueren que suportar la vergonya de la derrota. Els obrers i homes lliberals de Berga guanyaven la primera batalla. El front de la llibertat i la justicia social era un fet. Tots els homes que estimen la democràcia i el progrés marxarien junts al gran combat: el 19 de juliol.

Som dels que no ens hem sentit mai vençuts, perquè tenim fé en els nostes ideals de justícia social. No hem desertat, ni desertarem mai de la nostra condició de militants obrers. La nostra conficança en les grans accions obreres és sincera i lleal. Estem convençuts que per impulsar el progrés és indispensable la intervenció de l'anima popular, i amb ella ens hi sentiem compenetrats.

Les tiranies siguin del color que siguin no són eternes i, menys en els nostres dies on la major part dels països del món es respiren aires de llibertat. Per més que és resisteixi el règim franquista no podrà suportar les fortes embranzides del progrés.

Espanya no serà una excepció. El règim franquista ha estat condemnat mil vegades per tots els estats lliures del món, arribarà un dia que als tirans dels pobles hispànics se'ls farà insoportable tanta asfixia i llavors el poble que avui sofreix, i lluita donarà el cop decissiu i hi jugarà el paper més important.

Berga, arribada l'hora de l'alliberació, sabrà dir: Present! El record del mes de maig de 1928 ens fa sentir eternament joves, en les nostres conviccions i en els nostres ideals, és per això que recordant el passat sabrem seguir millor el camí del demà.

Ramon Casals i Orriols

Els Fets de Maig

Avui en dia, encara ens preguntem els penosos successos que van sacsejar Barcelona durant els dies 3 i 8 de maig del 1937, que practicament suposaren el camí cap a la desfeta en la guerra civil. L'aixecament de barricades, va suposar durs enfrontaments, entre partits i sindicats del bàndol antifeixista, que tenyiren de sang els carrers de la capital catalana.

Les discrepàncies ideològiques entre els dos bàndols (CNT-FAI i POUM envers el PSUC, ERC i UGT), va suposar que a la mínima espurna esclatés l'enfrontament, entre els dos. Les diferències bàsiques que hi havia entre els bàndols enfrontats eren, per una part la CNT-FAI i el

POUM que defensaven la guerra i la revolució, alhora, i per l'altre el PSUC i ERC (que controlaven la Generalitat) i la UGT que defenien fer només la guerra, i després ja parlarien de fer la revolució... Cal tenir en compte la gran rivalitat entre les dues organitzacions comunistes el POUM, de tendència trotskista, i el PSUC clarament stalinista, aquesta rivalitat venia donada per el procés que s'estava portant a terme a l'URSS contra l'anomenat "Centre antisoviètic trotskista", en que Stalin aplicà una dura repressió envers els dirigents trotskistes.

L'espurna que va fer esclatar els enfrontaments, fou l'intent d'ocupació de l'edifici de Telefònica de Barcelona, en mans de la CNT, per part de guàrdies

HISTÒRIA

d'assalt commandats per Rodríguez Salas, en aquell moment militant del PSUC i Comissari d'Ordre Públic. Aquest atac sorpresa i sense negociació prèvia va mobilitzar totes les Patrulles de Control de la CNT, FAI, FIJL i del POUM, amb una gran capacitat de foc. Aquest succés va fer aixecar les barricades a Barcelona, entre els dies 3 i 8 de maig. Enmig d'aquest desgavell es va formar un nou govern de la Generalitat amb consellers de la CNT,UGT, ERC i UR(Unió de Rabassaires). Els enfrontaments arribaren a la seva fi quan el govern central republicà envià guàrdies d'assalt a Barcelona, que a la força van fer retornar la tranquil-litat als carrers.

Les conseqüències d'aquests enfrontaments foren, primordialment, el gran nombre de víctimes, i en conseqüència de tota aquesta crisi es va produïr, un temps més tard, la caiguda del govern de Largo Caballero. Això suposà una nova formació de govern, presidit per Juan Negrín amb grans influències del PCE i PSUC, que mostraren clarament la repressió stalinista, un clar exemple és l'assassinat de Andreu Nin el membre més destacat del POUM, entre altres dirigents no favorables al govern de Negrín. Cal destacar també la participació dels escamots d'Estat Català, que estigueren al costat del PSUC, ERC i companyia...

En fi, podem concloure que mentre el poble estava lluitant per vèncer el feixisme al front, els stalinistes i els buròcrates de la República atacaren a la retaguarda i trairen a la unió del proletariat.

DIDÀCTICA

Conformisme: un fre cap a la llibertat

Fa uns 60 anys que les nostres generacions passades van ajornar una revolució que no van poguer dur a terme en la seva totalitat. Així doncs ens hauria de tocar a nosaltres continuar el camí cap a la llibertat, però, on son els sentiments que tenia el poble espanyol cap a la seva classe social? Potser es que 60 anys de dictadura i fosca democràtica ens els han borrat? El capital-estat esta guanyant la batalla. La bena que ens ha ficat als ulls es massa feixuga per treure-la i moltes vegades ens sembla que no ens resulta necessari i que no ens en resultarà mai. Clara mostra que el capital-estat s'està sortint amb la seva es que la gent no es fica en política de manera oberta, les ideologies estan sent assassinades i sembla ser que l'únic model possible es la democràcia burgesa i el capitalisme. Els joves estan completament desinformats pels Mass media i no mouen un dit per millorar, fins hi tot la classe obrera s'està aburgesant d'una manera progressiva i el sentiment de classe està sent assassinat per homes amb maletí i corbata. tan important es la manipulació que deroguen qualsevol ideologia que no sigui la vigent sense haverse-la qüestionat, ni tan sols escoltat, si al final cedeixen a escoltar-la la titllen d'irrealitzable o utòpica. El problema es que no veuen seus ni els actes de persones que fan coses per la seva classe en general i tenen el sentiment que els manca a ells, això ja es patètic que demostra una falta de personalitat exorbitant i un conformisme que només fa que els mateixos de sempre dominin el joc, ara llavors la pena cap a nens o nenes del tercer o quart mon cap a gent que viu sota un pont, cap a immigrants il·legals (si no s'és un racista descerebrat), aturats, disminuïts etc... es bestial i doncs donant X diners no fas res mes que rentarte la consciència i doncs en mes de ficar-hi pomada no seria millor arrencar el tumor? Es veu que ni això es veu,

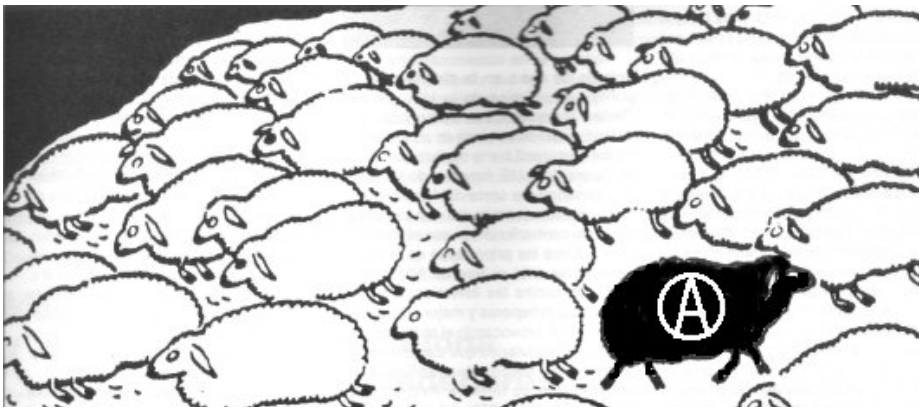

el conformisme es una matança indirecta. Hi doncs com es que fa 60 anys un reconeixia obertament que era fill d'obrers i ara costa tant? Sembla ser que es tendeix a voler ser burgès, a tenir diners, salut i el que vulguis afegir sense veure la realitat que realment els envolta, però tot i axis no vagis a la mani si no s'et marquen les costelles, quina estupidesa! Amb els sentiments actuals la classe treballadora no esta preparada per assolir millores com les que ha aconseguit al llarg de l'historia. Si recordem la cèlebre frase de Mario Benedetti podem veure que es totalment certa en l'àmbit que es critiquen les "utopies": *que hacer en una sociedad tan cínica e hipòcrita en que se critica tanto en contra de las utopías cuando gracias a ellas ha avanzado la humanidad? Donde estan los utopicos de hoy?.*

El capital ja no té por del socialisme, dia a dia ens estem acostant al capitalisme salvatge d'Estats Units que acabarà amb l'estat del benestar com està succeint al país yanky. Els sindicats actuals estan completament burocratitzats i no defensen al poble mes que en la paraula, es parla d'atur i de marginació però sembla que això no importa fins que hi ets tu a la cua de l'inem. La societat crea els "monstres" i nosaltres ens esgarrifem que pugui haver gent axis, però no qüestionem el sistema ni en el mes mínim detall ja que "no ens interessa la política" i només fem que queixar-nos de que la policia no hagi arribat abans. Això es la rutina i el que es sent a tot i arreu, però bé, sembla que fins que l'estat del benestar caigui fet a trocets o un huracà ens deixi a la miseria "no ens interessarà la política".

Els que s'interessen es decanten cap a un cantó de nacionalisme extrem que no té en compte la classe social, convertint aquest ultranacionalisme amb un feixisme descarat, no veuen aquests que el nacionalisme no t'ajudarà a viure millor ni que el que realment et condiciona la vida es la classe social, no veuen que lluitar per unes fronteres es la cosa mes estúpida que hi pot haver, només per sentir l'orgull de ser de pura raça o per haver adjuntat tots els territoris que parlin el mateix idioma, aquí hi enclouríem escoles de polítics i partits amb intencions capitalistes. Està clar que les guerres per fronteres es produeixen perquè poden interessar a gent rica, cosa que no beneficia a les persones del front. Ademes si la independència es fes una realitat i neixes un estat nou d'economia capitalista seria perquè a la burgesia interessa, perquè els estats petits son mes fàcils de dominar a això cal sumar-hi que el sentiment nacionalista en que la classe social no es té en comte beneficia al capitalista ja que actua com a anestesi al sentiment de classe.

Ademès tothom està ficada en política, no dient res està al cantó del sistema actual, et trobes amb la típica gent que et diu que lluitar contra el sistema es una bogeria, però com va dir Mumia Abu-jamal la bogeria no es lluitar contra el sistema sinó respectar-lo.

Però tanta indiferència al capital-estat ja li va be ja que axis pot continuar l'explotació de l'home per l'home i augmentar el seu capital de manera vertiginosa, axis les diferencies entre ric-pobre s'accentuen dia a dia.

Ademès cal recordar que l'indiferenciat demostra una ignorància important i una personalitat molt limitada (normalment limitada pel futbol i les telenoveles)

El fet es que la gent no es mou, cal que vegis la realitat, obre els ulls, apaga la tele, encén la ment, despertat perquè si no no lluites ja has perdut, i a tots els que us aixequeu del sofà per buscar una vida millor, doncs salut i revolució.

RRIK

NICOTINA PROHIBIDA

Salut companys. En aquesta secció tractarem l'actualitat de la comarca, centrant-nos aquest cop en l'institut de Berga, (IES Guillem de Berguedà).

El tema que tractarem es el de la prohibició del tabac dins el centre, concretament a les aules del col.legi de santa eulalia, on es cursen primer i segon de batxillerat, que com es ben sabut no forma part de l'educació obligatoria.

El tabac al centre es un tema polemic des del principi del curs academic. Ja el primer día es va prohibir de fumar a dincs del recinte de l'institut. El percentatge de professors-fumadors pero, seguia fumant placidament a la sala de professors. Alguns alumnes van protestar, i preguntar perque els professors seguien fumant, ja que no ho consideraben just, i van rebre una resposta clarament autoritaria: "no questioneu l'inquestionable."

Que significa aixo? Per a mi es una clara demostració de la jerarquia existent a l'institut. Aquesta resposta es més que una clara insinuació de que els professors estàn per sobre dels alumnes, i per tant tenen uns privilegis que els alumnes no tenen.

La reacció dels alumnes fumadors va ser senzilla. Van seguir fumant d'amagat als lavabos, o be fora del centre.

El passat 11 d'octubre, van apareixe uns fulls informatius penjats a la porta dels lavabos, que també van ser repartits a algunes classes.

En els esmentats fulls es recorda que la llei prohibeix el consum de tabac als centres docents de qualsevol nivell.

Aquesta norma diu que es prohibeix a **tota persona**, que estigui dins el centre de fumar, ja sigui alumne, professor o personal no docent. La part mes ambigua de la llei ve ara, textualment aquest fragment diu: "*El consell escolar, a proposta del director/a, ha de reservar àrees ben delimitades per a fumadors i senyalitzar-les adequadament, les quals no podran correspondre a zones on es produeixi la convivencia amb els alumnes."*

En cap moment diu clarament que els alumnes no tinguin dret a una sala de fumadors.

El centre ha decidit imposar les seguents sancions aprovades pel consell escolar: "*Si un **alumne** és vist fumant dins del recinte escolar, seran avisats els seus pares; si es torna a repetir la falta, **l'alumne** veurà suspès el seu dret d'assistencia al centre pel període de dos dies lectius..."*

La llei diu que la normativa afecta a tothom pero en les possibles sancions a fumadors només es veu afectat l'alumne si ens atenem al full informatiu del centre. Les sancions s'han imposat alegant que *"un grup d'alumnes transgressors d'aquesta normativa, ha estat produint problemes greus i continuats, com embrutar d'una forma totalment irracional els lavabos del centre, embussar desaigües, embrutar el pati, cremar material amb les cigarretes, arribar tard a classe i sobretot fer que sigui impossible la utilització dels lavabos per a la resta d'alumnes."*

Els professors, han estat transgredint aquesta llei al igual que els alumnes, ja que cal dir que fins la data d'avui, han estat fumant placidament a la sala de professors, que no es pot considerar una sala de fumadors, ja que no hi ha cap senyal que ho indiqui.

Quan parlen de la manera irracional en que els alumnes embrutaben i embossaben els waters, es refereixen a les colilles de tabac que es llançaven a terra o als waters. Si no volen aquesta "irracionalitat" (jo ho anomenaría resistencia al seu autoritarisme i als seus estúpids valors jerarquics") que habilitin d'una punyetera vegada una sala de fumadors per a que els alumnes fumadors puguin també exercir el seu dret a fumar.

I si no ho fan, aquesta "irracionalitat" suposada de la que parlen, haurà de seguir i potser d'augmentant, fins que s'adonin que el realment estúpid, injúst i potser "irracional" , és el que han estat fent ells fins ara.

David

AGENDA. RECOMANACIONS

AGENDA
10 de novembre
Concert de **Malos Vicios, Arriskva, C.T.C.** a les 23h a la sala Nomon Rock-Club. Mollerussa. Bo d'ajut: 600 pts org. AT llibertari Salvador Seguí.

Ateneu llibertari
Diumenges temàtics (projecció de documentals)
12 de novembre
Delgado i Granados. Un crimen legal
19 de novembre
El maquis a Catalunya
26 de novembre
Salvador puig antich, militant del MIL
3 de desembre
Col·lectius llibertaris dels 90
10 de desembre
Educació No-sexista
17 de desembre
MIRADOR: el movimiento okupa
6-10 de desembre
II jornades anticonstitucionals

Cada dimecres a les 20h també a t'ateneu
Cinema popular

LES 1º JORNADES ANTIRRACISTES

El cap de setmana 27, 28 i 29 d'octubre es celebraven a l'Ateneu les I jornades ntirracistes. Entre els actes cal destacar la xerrada a càrrec del col·lectiu AENA (al enemigo ni agua) sobre la problemàtica del treballador immigrant, i la pintada del mural.

També es van fer dos menjars populars i una sessió de música-percusió en la que intervingueren 3 músics marroquins que donaren un aire diferent amb ritmes africans.

Encara que donem com a positiva l'afluència de gent pensem que va mancar la gent realment vinculada amb el problema. Bé ja sabem que l'integració no és fàcil però seguirem lluitant per eradicar el problema

Salut i antirracisme

RECOMANACIONS

En aquest espai volem donar a coneixer tot tipus de publicacions i material divers alternatiu o no, com ara contrainformatius, llibres, fanzines, música...

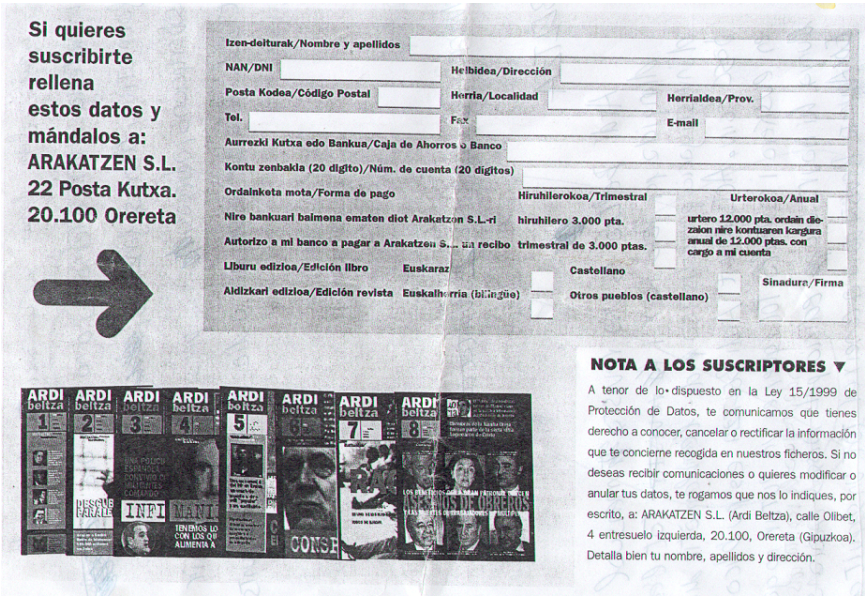
Si quieres suscribirte rellena estos datos y mándalos a: ARAKATZEN S.L. 22 Posta Kutxa. 20.100 Orereta

Izen-deiturak/Nombre y apellidos
NAN/DNI
Helbidea/Dirección
Posta Kodea/Código Postal
Herria/Localidad
Herrialdea/Prov.
Tel.
Fax
E-mail
Aurrezki Kutxa edo Bankua/Caja de Ahorros o Banco
Kontu zenbakia (20 digito)/Núm. de cuenta (20 dígitos)
Ordainketa mota/Forma de pago
Hiruhilerokoa/Trimestral
Urterokoa/Anual
Nire bankuari baimena ematen diot Arakatzen S.L.-ri hiruhilero 3.000 pta.
urtero 12.000 pta. ordain diezaion nire kontuaren kargura anual de 12.000 ptas. con cargo a mi cuenta
Autorizo a mi banco a pagar a Arakatzen S... un recibo trimestral de 3.000 ptas.
Liburu edizioa/Edición libro
Euskaraz
Castellano
Aldizkari edizioa/Edición revista
Euskalherria (bilingüe)
Otros pueblos (castellano)
Sinadura/Firma

NOTA A LOS SUSCRIPTORES
A tenor de lo dispuesto en la Ley 15/1999 de Protección de Datos, te comunicamos que tienes derecho a conocer, cancelar o rectificar la información que te concierne recogida en nuestros ficheros. Si no deseas recibir comunicaciones o quieres modificar o anular tus datos, te rogamos que nos lo indiques, por escrito, a: ARAKATZEN S.L. (Ardi Beltza), calle Olibet, 4 entresuelo izquierda, 20.100, Orereta (Gipuzkoa). Detalla bien tu nombre, apellidos y dirección.

Així com a subcripcions, adreces, etc... per si us interessa tenir coneixement dels fets que pasen dia a dia des d'altres punts de vista .ARDI BELTZA:

Ardi Beltza és una revista mensual dirigida per Pepe Rey tot l'equip d'investigació periodística de l'emblemàtic diari EGIN. Actualment Ardi Beltza es publica en euskera i castellà, tot i que, en un futur no gaire llunyà hi haurà una edició adaptada a la realitat dels països catalans.

La revista es divideix en 5 grans blocs temàtics: investigació, opinió, poder i corrupció, Denuncia Social i cultura i comunicació, els temes són tractats amb una gran rigorositat per part dels nombrosos col.laboradors de la mateixa.

ON ENS PODEU TROBAR

TOTS ELS DILLUNS A LES 20:00 H., L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ REALITZA LA SEVA ASSEMBLEA.
PENSA I ACTUA, PARTICIPA!

L'ASSEMBLEA REDACTORA DEL PÈSOL NEGRE ES REUNEIX ELS DIJOUS A LES 20:00 HORES, A L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ.

PER POSAR-TE EN CONTACTE AMB NOSALTRES, PARTICIPAR EN EL PÈSOL O FER-NOS ARRIBAR TREBALLS: POTS VENIR A L'ASSEMBLEA DEL PÈSOL, FER SERVIR L'APARTAT DE CORREUS 16 DE BERGA (08600), O ENVIAR-HO A L'ATENEU LLIBERTARI (C./ PINSANIA S.N); INDICANT "PÈSOL NEGRE" AL SOBRE. TAMBÉ POTS FER SERVIR EL CORREU ELECTRÒNIC:
pesolnegre@mixmail.com

L'ASSEMBLEA DEL ***CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS*** *ES DUU A TERME EL DIVENDRES A LES 22:00 H. AL BAR ESCAC. LA CULTURA ENS FARÀ LLIURES,*
PARTICIPA!

S'ESTA FORMANT UNA COOPERATIVA DE CONSUMIDORS DE PRODUCTES BIOLÒGICS (O NO) PER UN CONSUM MES RESPONSABLE. INTENTANT CONTACTAR AMB MAJORISTES I PRODUCTORS D'AQUEST TIPUS DE PRODUCTE.

SI ESTEU INTERESSATS PASEU PER L'ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ, C/PINSANIA S/N CAL CORNETA BAIXOS. PREGUNTAR PER CRIS O XAVI

ÚLTIMA HORA: El passat dia 18 d'octubre van intentar cremar **l'Ateneu Popular Ferroka** de **Sallent**. Arrel d'aquest atemptat contra l'Ateneu, reunits en assemblea els membres i simpatitzants de Ferroka van decidir revitalitzar l'activitat de l'Ateneu, que estava una mica parada. De moment pel dimarts 1 de novembre hi ha prevista una castanyada. És bo saber, que aquesta agressió a l'Ateneu, lluny de fer desistir als companys de Sallent els ha fet reaccionar en positiu. Ànims doncs, en aquesta nova embranzida llibertaria. Salut i activitat! *Pep i tu*